

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **Ch. Y.**, zast. advokátkou Mgr. Lilianou Vochalovou, se sídlem Praha 2, I. P. Pavlova 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 1. 2005, č. j. 30 Az 404/2003 – 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 31. 10. 2003, č. j. OAM-258/LE-L12-PA03-2003, o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu v platném znění.

Žalobou podanou proti tomuto rozhodnutí žalobce napadal porušení zákonnosti s tím, že o azyl požádal z obavy před pronásledováním policií v Číně, protože je praktikujícím stoupencem hnutí Falun Gong.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nad obsah správního spisu uvádí, že žalobce dostatečným způsobem neprokázal, že by mohl být aktivistou hnutí Falun Gong, že by byl on sám jako jedinec z tohoto důvodu pronásledován, že by takové pronásledování mohlo být příčinou jeho odchodu z vlasti. O samotném hnutí neměl žalobce téměř žádné znalosti, což nenásvědčuje tomu, že by se uvedenému cvičení ze svého přesvědčení věnoval. Jelikož žalobce projevil úmysl požádat o udělení azylu až po zahájení řízení ve věci správního vyhoštění, působí tento krok účelově - vyhnout se správnímu vyhoštění.

Žalobě po přezkoumání žalobních námitek soud I. stupně nevyhověl a zamítl ji, když vycházel z obsahu správního spisu. Žalobce v žádosti o udělení azylu neoznačil důvody své žádosti, ty rozvedl až v pohovoru ze dne 23. 4. 2003, konkrétně se označil za stoupence hnutí Falun Gong, učil se toto cvičení asi rok a za to jej policie stíhala a musel se skrývat. Na výzvu žalovaného, aby nějaký cvik předvedl, sdělil, že umí pouze meditační posed (lotosový květ), žádnou jinou sestavu nezná, celý rok se učil pouze toto. Na otázku žalovaného, jak se jmenuje kniha, kterou napsal zakladatel Falun Gongu Li Hongzi, neznal odpověď, stoupencem hnutí dle svých slov se stal, aby měl důvod odejít z Číny. V případě návratu do vlasti se obává toho, že jej zadrží policie, nemůže se vrátit, protože ještě nezaplatil převaděčům za cestu. Stěžovatel ani nikdo z jeho rodina není členem žádné politické strany, nikdy proti němu nebylo vedeno v zemi původu trestní stíhání, jiné potíže neměl, a to ani se státními orgány.

Soud I. stupně nepovažuje žalobcova tvrzení o aktivní účasti na hnutí za dostatečně prokázaná, žalovaný se touto problematikou v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval velmi podrobně a jeho zjištěním, hodnocením a závěrům ve vztahu k posuzovanému případu neměl Krajský soud v Hradci Králové co vytknout a plně se s nimi ztotožnil. Žalobce neprokázal, že by byl policií skutečně pronásledován nebo že by to hrozilo, jeho tvrzení o aktivní účasti v tomto hnutí tak působí spíše účelově. Stejně tak krajský soud neuvěřil jeho vysvětlení, proč nepožádal o udělení azylu neprodleně poté, co se ocitl na území České republiky, což by od osoby pronásledované v zemi svého původu způsobem předvídaným v § 12 zákona o azylu bylo možné logicky očekávat.

V rámci kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud v kasační stížnosti napadeném rozhodnutí uvedl, že námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu byla natolik obecná, že nebylo možné zjistit, jaké konkrétní důvody měl správní orgán podle žalobce dále provádět a v čem se žalobci jeví skutková zjištění neúplná. K tomu stěžovatel podotýká, že žalovaný svůj výrok rozhodnutí neopřel o žádné jiné provedené důkazy, kromě výpovědi žalobce a zprávy ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Číně a aktuálního zpravodajství České tiskové kanceláře, které obsahují informace zcela všeobecné. Vzhledem k tomu, že se jedná o zprávy několik let staré a navíc orgánu cizího státu anebo úplně všeobecné, měl žalovaný vyvinout větší úsilí ke zjištění aktuálního stavu. Také je nutné si uvědomit, že jak databanka ČTK, tak zprávy Ministerstva zahraničí USA obsahují pouze vybrané informace a nelze proto mít zato, že poskytují úplný obraz o zjištění

skutečného a aktuálního stavu. Stěžovatel navíc konstatuje, že je úkolem správního orgánu shromažďovat důkazy a nikoliv nechávat toto na žadateli o azyl, který má v tomto směru velmi omezené možnosti.

K argumentu žalovaného, že stěžovatel nebyl schopen předvést prakticky nic ze cvičení Falun Gong, by stěžovatel rád uvedl, že *nic a prakticky nic* neznamena totéž. Sám stěžovatel uvedl, že se cvičením začal před rokem a vzhledem k tomu, že se jedná o cvičení, jehož zdokonalení je časově náročné, je pochopitelné, že při nižší frekvenci cvičení můžete i za rok zůstat u základů. To, že stěžovatel nezná knihu zakladatele není nic neobvyklého, neboť velká část populace ČLR je negramotná nebo má potíže se čtením a navíc kniha není běžně dostupná. Přesto všechno nelze souhlasit s tvrzením žalovaného, že stěžovatel nebyl v Číně vystaven takovým problémům, aby je bylo možno považovat za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Všichni členové hnutí nebo i jen jeho přívrženci, kteří by jej veřejně podporovali, se veřejně vystavují nebezpečí pronásledování ze strany státních orgánů. Např. existují zprávy OSN, které se výlučně zabývají situací hnutí Falun Gong v ČLR. Tyto zprávy, které jsou běžně k dispozici na internetových stránkách (<http://www.flghrwg.net>) popisují zacházení s příslušníky a přívrženci hnutí, které snad už ani nelze označit za pronásledování, ale spíše za nelidské zacházení nemající obdoby. Další informace jsou dostupné i na českých internetových stránkách tohoto hnutí. Ani jedním se žalovaný nezabýval, i když jde o zdroje zcela dostupné. Stěžovatel má tedy zato, že žalovaný a krajský soud nedostatečně zjistili skutkový stav. Zejména správní orgán má při svém rozhodování vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci, což rozhodně splněno nebylo.

Stěžovatel odůvodňuje svou stížnost také tím, že soud I. stupně své rozhodnutí opřel pouze o svou úvahu s tím, že ačkoliv byl stěžovatel v souvislosti s hnutím Falun Gong v zemi původu omezován v řadě sfér svého života, žádné nebezpečí mu v zemi původu nehrozí. Ve smyslu § 12 postačí k udělení azylu odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství stěžovatel má. Je zcela zřejmé, že hnutí je v ČLR postaveno mimo zákon, představitelé i přívrženci jsou pronásledováni, vězněni a zatýkáni. Bylo by zcela v rozporu se smyslem zákona, pokud by podmínkou pro udělení azylu nebylo pronásledování z důvodu příslušnosti nebo přívrženství k tomuto hnutí. Krajský soud pouze konstatuje, že neshledal důvody pro udělení azylu, avšak toto stanovisko již blíže nezduodnil. Pouhé konstatování, že žalobcova tvrzení o aktivní účasti na hnutí nebyla dostatečně prokázána, není dle názoru stěžovatele dostatečným a řádným zdůvodněním soudu.

Stěžovatel ve své výpovědi naprosto konkrétně vyjádřil obavu z možných následků svého návratu do ČLR – ocitl by se v naprosto neřešitelné situaci (nemá se kam vrátit a hrozí mu pronásledování). Nelze tvrdit, že stěžovatel uváděl strach spojený s účastí na hnutí Falun Gong účelově, neboť pro toto nejsou dány důkazy. Zvláštní osobní poměry stěžovatele společně se situací v zemi jeho původu tak zakládají důvody dle § 12 a § 14 zákona o azylu, pro které by měl být azyl stěžovateli udělen a měla být přezkoumána zákonnost správního uvážení.

Stěžovatel má zato, že jsou u něj dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a navrhuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci Krajskému soudu v Hradci Králové k dalšímu řízení.

Z vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti plyne, že ten považuje kasační stížnost za zbytečné a bezdůvodné napadání postupu správního orgánu v řízení o žádosti o udělení azylu, když nynější své výtky mohl stěžovatel snášet žalobou, a jak soud v rozsudku poznamenal, nabídky doplnit dokazování ve správním řízení nevyužil. O tom, že byl v souvislosti s hnutím Falun Gong v zemi původu omezován v řadě sfér svého života, se nezmiňoval. A na nedůvodnost jeho azylové žádosti bylo lze usuzovat i podle nepřesvědčivého vysvětlení, že v žádání o azyl po příchodu na území ČR mu bránil převaděč. K tomu žalovaný dodává, že přes svá tvrzení stěžovatel tak učinil stejně až třetí den poté, co byl v rámci řízení o správním vyhoštění o možnosti žádat o udělení azylu poučen. Za důležité pro řízení o udělení azylu také považoval, že ještě nezaplatil převaděčům za cestu. Stěžovatel namítá, že nelze tvrdit, že uváděl strach spojený s účastí na hnutí pouze účelově, avšak takový závěr se podle žalovaného v jeho případě nabízel.

Žalovaný na základě provedeného správního řízení shledal, že stěžovatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, a soud v jeho rozhodnutí o neudělení azylu stěžovateli pochybení neshledal. V této otázce k věci stěžovatele uzavřel, že naplnění žádné ze zákonných podmínek pro udělení azylu vymahatelných v tomto zákonném ustanovení nebylo prokázáno. Oporu ke stěžovatelem obecně tvrzeným vadám řízení nenašel a stran rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu nijak nezákonnost neviděl. Podle správního orgánu byly jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek soudu vydány v souladu s právními předpisy, proto oprávněnost kasační stížnosti popírá, a také pro řízení o kasační stížnosti odkazuje na správní spis, dále nepodporuje návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné /ust. § 103 odst. 1 písm. c) cit. zák./ nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné /ust. § 103 odst. 1 písm. d) cit. zák./, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédne. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí. Při svém rozhodování vycházel Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové v mezích důvodu uplatněného ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

K tvrzené nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. konstatuje Nejvyšší správní soud, že tato spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů

v zákoně stanovených pocituje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávním, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (srov. IV. ÚS 12/04). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.

Dle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že a) cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, který má mimo jiné odůvodněný strach z pronásledování z důvodů příslušnosti k náboženství, popř. sociální skupině ve státě, jehož občanství má nebo ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Pro udělení azylu z uvedeného důvodu je tedy třeba, aby u žadatele o azyl byly naplněny dvě základní podmínky. První podmínkou je odůvodněný strach z pronásledování. Stěžovatel se domnívá, že tato podmínka je v jeho případě naplněna. Podle ust. § 2 odst. 5 zákona o azylu se za pronásledování považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Druhou podmínkou, kterou zákon o azylu vyžaduje, je odůvodněný strach z pronásledování z důvodů příslušnosti k určité sociální skupině, resp. náboženství.

V daném případě stěžovatel žádost o udělení azylu odůvodnil svou příslušností k hnutí Falun Gong. Ze správního spisu, konkrétně ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA z října roku 2002 plyne, že v případě tohoto hnutí se nejedná o náboženství ve smyslu Úmluvy z roku 1951, spíše se jedná o sociální skupinu, přesněji kulturní a politický fenomén ČLR s aspekty náboženské skupiny. Tato zpráva dále zmiňuje i skutečnost, že toto hnutí je v ČLR od roku 1999 zakázáno s příslušnými dopady na stoupence či přívržence. Lze tedy považovat tuto sociální skupinu s prvky náboženství za objekt způsobilý pronásledování, ovšem pouze za splnění vztahu příslušnosti k hnutí. Tomuto požadavku však stěžovatel jen ztěží může vyhovět z hlediska stěžovatelem uvedených tvrzení, zachycených v protokolu k žádosti o udělení azylu na území ČR, neboť tyto nejsou sto prokázat onu požadovanou příslušnost. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 32 zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Tomu konečně odpovídá i povaha soudního přezkumu, myšleno odkazem na § 77 s. ř. s., neboť tam založené oprávnění soudu provádět dokazování dotýkající se požadavku plné jurisdikce, se však po výtce váže k předmětu soudního řízení, totiž rozhodnutí vydaného správním orgánem, který je povinen postupovat podle příslušných procesních předpisů. Takto je třeba chápat i ust. § 75 s. ř. s., podle něhož soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Na tomto místě je třeba zdůraznit logiku řízení o žádosti o udělení azylu, které je provázáno zásadou aktivity žadatele o azyl. Na druhé straně však soud po správním orgánu požaduje, aby správní

spis pravidelně obsahoval zprávy o situaci v zemi původu (srov. NSS 5 Azs 20/2003), o něž se mohou opírat skutková zjištění učiněná v řízení o azylu. Český zákon o azylu nezakotvuje v režimu azylového řízení zásadu *in dubio pre reo*, pokud jde o tvrzení žadatele o azyl. V praxi pak zmírnění důsledků neexistence této zásady představuje rozdělení důkazního břemene mezi žadatele a stát tím způsobem, že stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby. Žalovaný v tomto případě postupoval způsobem, který odpovídá výkladu čl. 4 bodu pátého tzv. kvalifikační směrnice Evropské Unie (směrnice č. 2004/83EC z 29. 4. 2004, o minimálních zárukách pro udělování a odnímání statusu uprchlíka a komplementárních forem ochrany v členských státech). To považuje Nejvyšší správní soud za možné i v případě, kdy ještě nebyla taková směrnice implementována, neboť není v rozporu s dosavadními zákony České republiky. Žalovaný si zajistil dostačující přehled o situaci v zemi a nelze v tomto případě namítat její neaktuálnost, protože informace v použitých materiálech zachycené popisují teror čínských úřadů namířený vůči příslušníkům řečeného hnutí v celé šíři, a tudíž pro kritiku stran zjištění reálií v Číně, jakožto zemi původu, není místa. Na druhé straně příklon k posouzení údajů stěžovatele jako nevěrohodných je správný, protože z výpovědi žadatele o azyl nelze ani při nejlepší vůli vysledovat stopu, která by nabádala k ostražitosti a již vůbec ne k vážné úvaze o tom, že by stěžovatel mohl být považován za příslušníka hnutí Falun Gong. Nelze se spokojit pouze s dovedností jednoho (patrně i neúplného) cviku bez dalších důkazů, jež by svědčily ve prospěch tvrzení žadatele o azyl, že je členem, či příslušníkem zakázaného hnutí Falun Gong. Spíše lze v daném případě shledat prvky účelovosti, když se stěžovatelem bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění (č. j. SCPP-1-63-/PH-OPK4-2003). Pro tento soud, stejně jako pro soud I. stupně, je dosavadní představení důkazů ze strany stěžovatele málo přesvědčivé, aby z nich bylo možné usuzovat na splnění podmínek § 12 zákona o azylu.

Správní orgán dospěl k závěru, že stěžovatel neprokázal tvrzené skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. V případě návratu do vlasti sice uvedl konkrétní obavu, kterou by bylo možno považovat za odůvodněný strach z pronásledování z důvodů náboženství, resp. příslušnosti k určité sociální skupině, ovšem pro nedostatek prokázané příslušnosti k této sociální skupině nelze stěžovatelově obavě uvěřit. Ze správního spisu jednoznačně vyplynulo, že stěžovatel nikdy nevyvíjel žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ani se sám aktivně politicky neangažoval.

Správní orgán v řízení rovněž zkoumal, zda v případě stěžovatele nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu a dospěl k závěru, že tomu tak není. V moderním právním státě je odmítána možnost neomezené volné úvahy. Při aplikaci § 14 zákona o azylu, umožňující udělit humanitární azyl, je nezbytné ujasnit si obsah tohoto ustanovení z hlediska možností, které se správnímu orgánu nabízejí. Tato právní norma totiž v sobě obsahuje kombinaci neurčitého právního pojmu a správního uvážení. Neurčitý právní pojem, zde představovaný „důvodem zvláštního zřetele hodným“ nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na odborném posouzení v každém jednotlivém případě. Častými zástupci tohoto institutu jsou „veřejný zájem či veřejný pořádek“. Zákonodárce vytváří prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace patří do rozsahu určitého neurčitého právního pojmu, či nikoli. Ovšem naplnění obsahu neurčitého právního pojmu pak s sebou přináší povinnost správního orgánu rozhodnout způsobem, který norma předvídá. Při interpretaci neurčitých právních pojmů se uvážení zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její hodnocení. Naproti tomu u správního uvážení je úvaha orientována na způsob užití právního následku (např. vyslovit zákaz určité činnosti). Zákon tedy poskytuje volný

prostor k rozhodování v hranicích, které stanoví. Tento prostor bývá vyjádřen různě, např. alternativními možnostmi rozhodnutí s tím, že je na úvaze správního orgánu, jak s těmito možnostmi naloží, nebo určitou formulací („může, lze“) apod.; s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek. Úprava může být kombinována právě s použitím neurčitých pojmů, které zpravidla diskreční pravomoc omezují (orgán může žadateli vyhovět, jsou-li proto závažné důvody). V předmětném paragrafu pak odpovídá charakteru popisovaného institutu dikce „...lze udělit azyl...z důvodu hodného zvláštního zřetele“. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování, a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Protože správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho zemi, a pokud z nich sám nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí plně v jeho pravomoci a soud nezákonnost takového rozhodnutí s ohledem na shora vyslovené neshledává.

Důvody pro udělení azylu posoudil proto správní orgán a následně i krajský soud jako nepřipadné s tím, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12, § 13 odst. 1, 2 ani § 14 zákona o azylu. Správní orgán a následně i soud se proto nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nedopustily.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud důkazní materiál, jinak dostačující k učiněnému správnímu skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správního skutkového závěru. Takové vady řízení však nebyly shledány. Ze správního spisu je zcela zřejmé, že správní orgán provedl v řízení úplné dokazování a je z něj zřejmé, z jakých důkazních prostředků správní orgán při svém rozhodování vycházel. Důkazní prostředky byly zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož správní orgán při svém rozhodování vycházel. Ze spisového materiálu bylo rovněž zjištěno, že stěžovatel nebyl nikterak krácen na svém právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Nebyl shledán ani rozpor s ustanovením § 45 odst. 3 správního řádu, když v odůvodnění rozhodnutí žalovaného byly uvedeny skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí a objasněny úvahy, které vedly k hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Protože stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, respektive je neúčtoval, a proto rozhodl soud o nákladech řízení, jak výše uvedeno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. července 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu